

Αγαπητοί Φίλοι,

Θα ευχαριστήσω όλους εσάς, οργανωτές της όλης εκδήλωσης, ομιλητές και ακροατές, που ήλθατε εδώ απόψε, για να τιμήσετε τον παλιό εκπαιδευτικό και δημοτικό σύμβουλο της Λεμεσού, με λόγια του ίδιου του Νικόλα Ζιούτα:

— Θεωρώ τον εαυτό μου ευτυχή τη στιγμή αυτή, γιατί μου δίνεται με άλλη μια φορά η ευκαιρία, να διακηλώσω, απ' τήν πρόθυμη και αδρόα προσέλευσή σας, ότι η Λεμεσός ξέρει να τιμά τ'άγια παιδιά της φυλής μας και τον εαυτό της. — Τα είπε αυτά στην Εισήγησή του στο Μνημόσυνο, που οργανώσαν οι Λεμεσικνοί στο Ριάλιτο της Λεμεσού το Μάη του 1943 για να τιμήσουν τον Κωστή Παλαμά.

Επί δεν διδάχθηκε Παλαμά από τον πατέρα
 μου, αλλά μαζί του έμαθα τα όρωρα
 μου πράγματα πριν πάω στο Δημοτικό
 Σχολείο. Δεν ξέρω πώς, παίχοντας
 βέβαια· εκείνο που θυμάμαι πολύ
 έντονα είναι τα μεγάλα του δάχτυλα,
 με τα οποία με δίδαξε το αλφάβητο.
 Μεγάλωνα επίσης με ιστορίες και
 απαγγελίες από την Ελληνική Μυθολογία
 και τον Όμηρο, με σίχους τον Βασίλη
 Αλεξανδρίδη τον Γεώργιο Δροσίτη και
 δίπλα του τραγουδούσα και ναυοριόχαρη
 που μου τραγουδούσε με τη γλυκιά
 φωνή του. Κι' όταν μεγαλώνοντας λίγο
 έμαθα να παίξω πιάνο, ήθελε να τον
 συνοδείω όταν τραγουδούσε· ξεκάρφισε τη
 σερενάδα του Σχubert: "Μες της νύχτας
 τη χαλκήνη για σένα τραγουδώ, γλυκειά μου
 αφήμη μη φοβάσαι με έβγα να σε ιδώ".
 Είχε πολύ ωραία φωνή, ήξερε να ψάλλει
 και όλα τα ευθουσιαστικά τροπάρια,
 το καδύνα στην αντίοιχη γιορτή.
 Κάτι άλλο που θυμάμαι έντονα ήταν ο
 ενθουσιασμός του όταν περιέγραφε το
 μεγαλοπρεπές θέαμα του Κομήτη του
 Χαϊλέϊ, που περνά από τη Γη με δε 76
 χρόνια. Ο μικρός Νικόλας είχε εντυ-
 πωσιαστεί αφάνταστα όταν ο Κομήτης
 με τη φωτεινή ουρά γέμισε τον ουρανό
 της Κ. Πάσης το 1910. || Όμως ο αδυσώπητος
 χρόνος πέρασε γρήγορα και για δύο χρόνια
 δεν πρόλαβε να ξαναβίσει το πέρασμα
 του Κομήτη του Χαϊλέϊ από τη Γη με δε

Το 1984 κυν Ια του Ιούνη, ήταν Παρασκευή
μετά των Πέμπτη της Αναλήψεως, έτσι
αναπάντεχα, ήυχε και σιωπιδά, σχεδόν
όρθιος, μας έφωξε με εγκεφαλικό επεισόδιο.

Σήμερα, μετά από είκοσιπέντε ολόκληρα χρόνια,
με χάρη διαπιστώνομε πως ο Ν. Ζ. είναι
εδώ ανάμεσά μας. Γιατί, όπως σωσα
λέει και ο ποιητής: "τότε οι νεκροί
πεθαίνουνε, όταν τους απομονάμε."
Και ο Νικόλας ζοίζας δεν απομονιέται.
Βρίσμεται πάνω μαζί μας. Και μέσα
από των ομογένεια τα εγγόνια μας γνωρί-
ζουν σταδιαμά το μεγάλο παππού και
όσοι δέχτηκαν την επίδρασή του, μαθητές,
ονάδελφοι, φίλοι, μεταδίδουν στους απογόν-
ους των, το είδος, τις αρχές, τα πιστεύω
του αξέχκτου δασκάλου των.
Μέσα από ευδωλώσεις σαν και των αποψινή,
συνειδητοποιούν όλοι και εμπνεδώνουν,
ο, τι ευείνος πίστευε: Πως:
έπαινω και πέρε από τη ζωή και το
θάνατο και πιο ψιλά απ' όλα,
στέκουν η τιμή και το καλό όνομα!

Σας ευχαριστώ όλους, που ήρδατε
απόψε να τεμάσουμε όλοι μαζί
τη μνήμη του πατέρα μου.

Τ